

Ročník XXII.

květen 2013

číslo 5

U studny

Listy buků
šumí překotně
o bezpráví
co s krví ztracenců
pozřela jejich stříbrná kůra
a listům nezbyvá
než zpívat o nebi,
které už téměř nevidí.

Tuší však,
že jedinou nadějí
je voda.

Ta jediná obmyje člověka
a jeho nahota
jí nevadí.

Tomáš Kaválek**Úvodem**

Už dva tisíce let žijeme v povelikonoční době.

Viděl jsem pohřeb M. Thatcherové. Nepřála si okázalý a drahý pohřeb, léta měla přípravné biblické texty a písně. „První čtení přečte vnučka, druhé premiér (ať bude z kterékoliv strany, Bible je životní směrnicí pro všechny).“ Žádné projevy řečníků, většina lidí v kostele zpívala a modlila se (i politici). Londýnský biskup v kázání připomenul hodnoty, které M.T. vyznávala a její postoje. Také citoval z jejího dopisu devítiletému chlapci. S úsměvem také vyprávěl, jak jej M.T. na jedné hostině varovala: „Pane biskupe, pečenou kačenu si neberte, po ní se tloustne“. Lidé v katedrále zatleskali. Bohoslužba měla přes všechny anglické zvyklosti rodinnou atmosféru. Pak vše v modlitbách vyústilo v naději, že smrt je začátkem nového života. V přímlovách zazněla naše odpovědnost za život, chudé a ne-svobodné. Na pohřeb byla pozvána dlouholetá hospodyně M.T. i zaměstnanci hotelu, ve kterém M.T. poslední tři měsíce žila. Před léty na svatbě britského prince svět viděl, jaký obsah má křesťanský svatební obřad, teď viděl křesťanský pohřeb. /v

NOVÉ VÍNO? NOVÉ SUDY?

Před 800 lety stanul před papežem Inocencem III. František, zakladatel řádu Menších bratří. V lesku papežského dvora působil jeho oblečení provokativně: on i jeho druhové byli bosí, oděni do pytloviny a přepásáni provazem. Purpurem zahalení kardinálové se usmívali: dovolme jim to! Nás to neohroží, sem se tohle hnutí nemůže dostat! Trvalo to dlouho, ke škodě církve, že až po 800 letech se přece jen něco z Františkových zásad dostalo za zdi papežské rezidence. Začal konec karnevalu, konec tradice vypjaté dvorské etiky. Nastává tradice předávání živé víry. Ob-

novuje se návaznost na první tři staletí církve. Předává se žité evangelium, nikoli něco neživotného. Bude snad i konec dvojakosti katolické církve: té předkoncilní a nynější pokoncilní. Mrtvá litera versus Duch. Právníci versus apoštolové. Zastaralá řeč proti novému vyjadřování pravd víry. Kristus musel umřít, aby všechno mohlo zůstat při starém! Snad bude i konec námluv s lefébristy, pro které jsou latina, birety, pluvíáły a manipuly věcmi podstatnými. Kdo nás naučí tomu, co je podstatné?

Bude to asi zákopový boj a těžko předvídat vítězství. Na Kalvárii se nikomu nechce...

Jan Rybář

Salkova a Sabinova vakcína v šedesátých letech odstranila hrozbu dětské obrny v Americe a ve většině rozvinutého světa. V r.1988 si Světová zdravotnická organizace předsevzala vymýcení dětské obrny v celém světě. Ve více než 125 zemích ročně ochrnilo přes 350 000 dětí. Díky celosvětovému úsilí se o 99% stav zlepšil. V r.2011 byla i Indie, dříve považovaná za nejobtížnější místo k vymýcení obrny, prohlášena za čistou. V r.2012 bylo už jen 225 případů: v Afghánistánu, Nigérii a Pákistánu.

Srdce plné žalu; ale přece pracuje, chce mít své tělo živým, živí je slanou a teplou krví a v myslí se hýbe čisté toužení – Věříš hlině, kameni? Věříš slunci a větru? Věříš květům a bylinám, stromům, ptákům, zvířatům? A proč bys nevěřil člověku?! Věříš ve věci, jako je pravda, poctivost, spravedlnost, věříš v dobro a řád, a v člověka bys nevěřil! *Josef Čapek*

Na pohřbu Margaret Thatcherové řekl londýnský biskup v kázání: Na M. T. si každý mohl všimnout uctivého a laskavého jednání nejen s těmi, kteří pro ni pracovali, ale i s mladými a těmi, kteří v očích světa nebyli důležití.

Krátce poté, co se M.T. stala předsedkyní vlády, dostala dopis od devítiletého Davida. Psal: „Včera večer při modlitbě můj tatínek řekl: ‚Každý se někdy dopustí nějaké špatnosti, kromě Ježíše.‘ Já jsem mu na to řekl, že si myslím, že Vy neděláte špatné věci, protože jste premiérka. Mám pravdu já, nebo můj tatínek?“

M.T. na chlapcovu otázku téměř obratem odpověděla ručně psaným dopisem. ... „Ačkoliv se pokoušíme být dobrými, nikdy nemůžeme být tak dokonalí, laskaví a moudří jako Ježíš. Někdy uděláme nebo řekneme něco, co jsme si udělat nepřáli. Toho bychom měli litovat a pokusit se neudělat to znovu. ... Kdybychom ty nebo já namalovali obraz, nebyl by tak dokonalý, jako kdyby ten obraz nakreslil slavný malíř. Stejně tak naše životy nemohou být tak dobré, jako byl život Ježíše.“

PAPEŽŮV SOCHAŘ A SOCHAŘŮV PAPEŽ

Vytvořil poslední umělecký přírůstek svato-petrské baziliky ve Vatikáně, „Brána smrti“. Je tvůrcem busty papeže Jana XXIII., jeho „oficiálního portrétu“. Jmenuje se Giacomo Manzú, loni oslavil šedesátiny a před časem dokonce vystavoval v Praze. A přece Manzú není věřící křesťan. Je synem chudého ševce z Bergama, kdysi dokonce dělal kostelníka, ale pak přestal věřit v církev a v existenci boží. Proto se znelíbil římské kurii, která mu nepřála ani objednávku papežova portrétu, ani Brány smrti. Svaté Oficium se na něho dívalo podezíravě. Říkalo: Je to komunist; je to Satanáš se skalpelem sochaře, modeloval nahého Krista stejně jako nahé ženy. Když Jan XXIII. seděl Manzúovi modelem, vedl se svým sochařem dlouhé prosté rozhovory. Sochař si je věrně vryl v paměť, americký novinář Curtis Bill Popper jeho vzpomínky zachytil na papír a vydal pod názvem „Umělec a papež.“ Jan, rovněž rodák z Bergama, se před ním zbavoval pout, jež mu vnucoval vatikánský protokol. Věděl, že Manzú je „ztracená ovečka“, ale nesnažil se jeho názory měnit. Na-

opak, v Římě koluje množství zkazek, jak často přitakával sochařovým levicovým názorům. Nebyla v tom vnější, jaksi vznešeně povýšená blahosklonnost, ale i jistá vnitřní sympatie. Se skromností a prostotou, jež byla tak příznačná pro tuto velkou postavu moderních církevních dějin. Jan odhaloval svému sochaři i své vnitřní slabosti, jež byly právě jeho velikostí.

Manzú vstoupil před papeže v přítomnosti svého přítele Giuseppe Lucy. „Vidím, že máte výborného průvodce. Dobře jste udělal, protože tohle je velmi složité místo. Je těžké se sem dostat, a je nemožné se dostat ven, zvláště když vás udělají papežem,“ řekl Jan XXIII. Manzúovi, když ho prvně přišel portrétovat.

„Mně toto nebezpečí zřejmě nehrozí,“ odpověděl sochař. Ani si nevšiml, že oba spustili nikoli spisovnou itaštinou, ale dialektem rodného Bergama.

Jan učinil posunek, jako by chtěl naznačit, že je připraven. Ale sochař se cítil povinen být upřímný dříve, než započne dílo. „Svatosti, byl jsem vyzván, abych udělal váš portrét, ale musím vám říci pravdu. Někdy portrét jsem sice dělal, ale ty dva – tři, které se mi zdají slušné, jsou všechny portréty žen. Muže jsem nikdy neportrétoval.“

Papež se usmál: „Zkusme to. Jakýpak je v tom rozdíl.“ A ukázal na svůj bílý háv: „Koncnc konců, vidíte, já jsem taky oblečen tak trochu jako žena.“

Znovu se všichni zasmáli, Manzú si všiml, že papež nejvíce.

Pak se usadil papež na připravené křeslo a pohlédl na Manzúa.

„Mohu se občas trochu pohnout?“

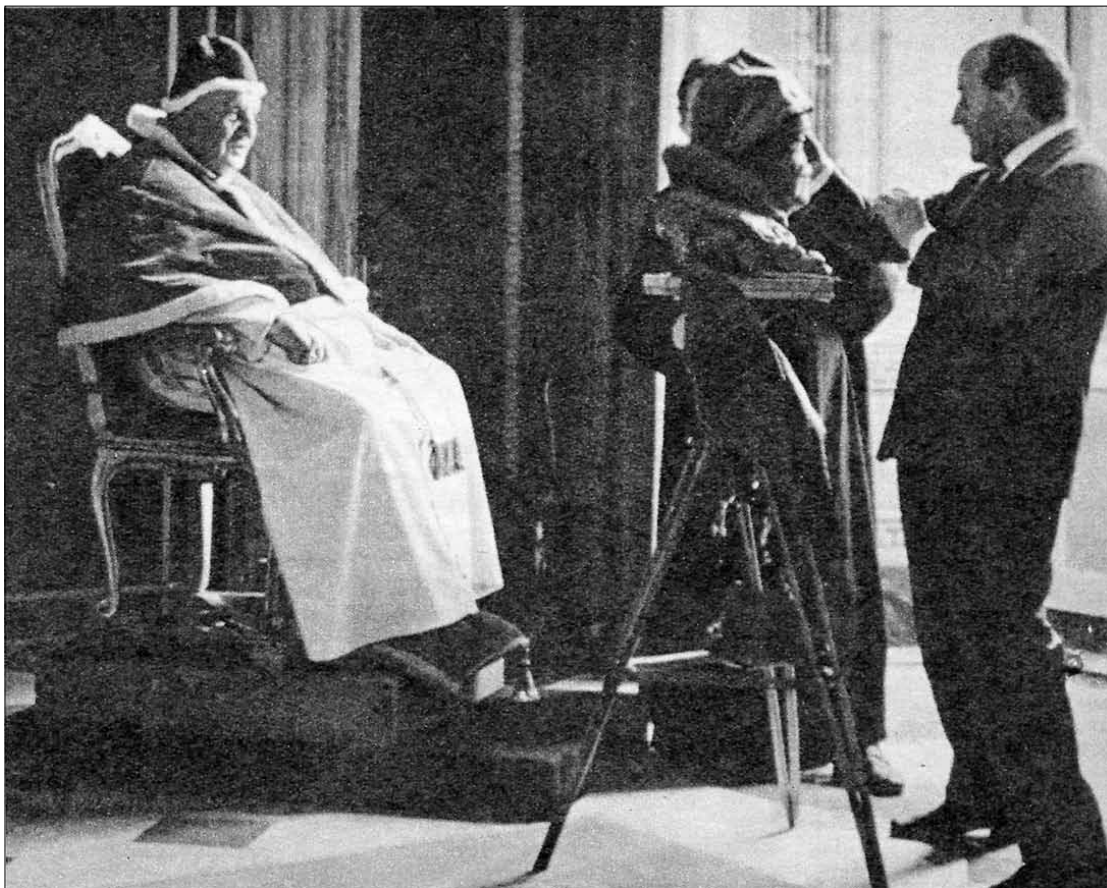
„Dělejte, jako bych tu nebyl, svatosti. Tím začaly jejich důvěrné rozhovory. Papež Jan dovedl během vteřiny prolomit ledy officiality, navodit pohodu, vytvořit lidský vztah.

„Nebude vadit, když budu mluvit?“

„Dělejte jako bych tu nebyl,“ opakoval sochař svému modelu.

„Tak vám budu vyprávět, jak jsem poznal vašeho otce. Bylo to brzy po mém vysvěcení na kněze. Byl jsem ještě nezkušený a když jsem měl mluvit na veřejnosti, vždycky jsem znervozněl. Proto když mě farář vašeho kostela sv. Alexandra prosil, abych tam měl kázání, přijal jsem to s obavami,“ začal papež. „Bylo to moje první kázání v Bergamu, před mou rodinou a příbuznými. Bylo to v roce 1906 a váš dobrý otec šel se mnou, doprovázel mě ke kazatelně.“ Manzú otec byl kostelníkem, měl za úkol čekat pod kazatelnou a potom doprovodit kněze zpět do sakristie. „Začal jsem kázání – rozpačitě. Váš otec seděl na schůdkách ke kazatelně. Kázání tehdy trvalo tak čtyřicet minut až hodinu. Dodal jsem si odvahy a začal. Ale asi v půli jsem se zarazil, ztratil nit, zadíval se do tváří věřících, jako bych se pídil po jejich reakci. Neviděl jsem nic a srdce mi zabušilo. V tom okamžiku jsem cítil, jakoby mě někdo tahal za tuniku, ale nedbal jsem toho. Pociťil jsem ještě jedno zatahání, pak ještě jednou. Tak jsem se obrátil. Byl to Manzú, který mi seděl u nohou: „Do toho, done Angelo,“ řekl. Jen dál, je to dobrý.“ Dodal mi síly, abych pokračoval. Šlo mi to mnohem líp, díky tomu malému povzbuzení. Nikdy jsem na to nezapomněl. Pro toho, kdo pochybuje, může podaná ruka dělat zázraky.“

Papež dovedl nenuceně vkládat do své kon-

verzace mnoho sentencí, mnoho lidových moudrostí, často i kousavě napadajících vlastní vysoký úřad. Jednou poodhrnuli závěs u okna, před nímž stál sochař s papežem, okno vedlo na náměstí sv. Petra. Papež varoval: „Pozor, jestli nás lidé na náměstí spatří, řeknou, že jsme to pěkně dopracovali, když musíme pronajímat sochařům ateliéry.“

Jednou zavedl papež Manzúa do svých komnat. Ukázal mu i svou pracovnu: „Říkají tomu moje soukromá pracovna. Ale není tak soukromá. Dlouho jim netrvá, aby mě tu našli, tak jako všude. Ba tady mě najdou ještě dřív, protože tady není kam se schovat.“

Zavedl sochaře k oknu, odkud pravidelně každou neděli v poledne uděloval požehnání zástupům věřících, stojících dole na náměstí. „Pojďte se podívat, chcete-li.“

Jeho okno do světa. Celý Řím v plné kráse před okny. Ruka s biskupským prstenem, libaný tisíci lidmi, ležela opřena o římsu. Jeho tmavé oči těkaly po střeších, pak se obrátily ke Coloseu.

„Vidíte ty trosky z doby Caesarů? Jsou tu ještě mezi námi. A tak jako svět Homérův a Caesarův ještě nezmizely, tak se ještě neskončil zrod křesťanské civilizace.“

„Promiňte svatosti, ale toto rození trvá skoro dvě tisíciletí,“ namítl sochař.

„To je naše vina. Nedovedli jsme ukázat cestu. Svatý Jan Chryostomos řekl, že Kristus nás zanechal na této zemi, abychom se stali paprsky světla, učitelé vidění, abychom konali svou povinnost jako andělé: Abychom byli dospělými mezi dětmi, lidmi ducha mezi lidmi těla, abychom je získávali. Abychom byli sémě a nesli četné plody.“ Obrátil se k sochaři a vzal ho pod paží, jakoby lidský dotek mohl posloužit k lepšímu pochopení jeho myšlenky: „Kdyby byl náš život dostatečně světlý, nebylo by třeba vysvětlovat učení. Kdyby svědectví našeho díla bylo dostatečné, slova by nebyla nutná. Nebylo by pohánů, kdybychom se vždy chovali jako skuteční křesťané.“

Náměstí bylo v té chvíli opuštěné, jen pár dětí pobíhalo a skákalo pod sloupovím. Papež se rozhlédl a usmál se. Měl široká ústa a v úsměvu je roztahoval až směšně. „Náměstí je hřištěm pro mnoho takových, kteří nemají ani dvůr, zvláště pro děti. Rád bych dal otevřít vatikánské zahrady všem, dal dětem prostor, kde by si hrály a schovávaly se, lezly po stromech místo aby byly na ulicích plných nebezpečí. Ale k tomu by bylo třeba změnit určité regule, a na to by musel být někdo silnější než je prostý papež.“

Potom Jan odvedl sochaře do své ložnice. To bylo jeho skutečné a jedině soukromí. Na stěnách snímky matky, otce, bratrů. Rodina rolníků, horalů. „Tohle je Pepíček, který mě přišel navštívit, když mě udělali papežem. Řekl mi: „Chápu, že to nemůže být pro tebe lehké. Jsi zajatcem přepychu a nemůžeš dělat, co bys chtěl.“

Pomalou obešli místnost, zastavili se před skříní. Papež ji otevřel, jako by sám byl zvědav, co je v ní. Několik bílých tunik, červený háv, mozzetta a dole dvě řady papežských

střevíků, červených a bílých, všechny se zlatě vyšíváním křížkem.

„Moje střevíce,“ – řekl a pohlédl na hosta: „Ne všechny mi dobře padnou.“

„Opravdu, zdají se být trochu těsné,“ přítakal Manzú.

„Taky že jsou. Nejlepší boty, jaké jsem kdy měl, mi dala italská armáda. My, Roncalliové, máme všichni velké nohy, a ty armádní mi padly skutečně dobře. Člověk v nich ušel kilometry a kilometry a ani si toho nevšiml.“

„Chodit v těchto tady musí být dost nepříjemné.“

„Strašně,“ řekl Jan. „Ale podle mého názoru je to taky součást spiknutí proti mně, abych nemohl vycházet z Vatikánu. Pokaždé, když vycházím, všech se zmocní rozčilení, jako by Itálie byla pro papeže příliš nebezpečná.“

Ve skříní byla také tiara posázená drahokamy a zdobená zlatými a stříbrnými stuhami. „Je to dar dobrého lidu bergamského,“ vysvětloval umělec a dodal: „Ale je moc těžká... Nu, potězte ji...“ Manzú vzal tiaru. „Porca miseria“ – uklouzlo mu nekřesťanské zaklení, ne zrovna vhodné pro vznešené prostředí. Jan přivřel oči, jako by ta dvě slova neslyšel, a bez pohoršení odvětil, dlouze v zamyšlení pohlížeje na těžký symbol svého úřadu. „Tady není mizérie, tady jsem jenom já, ubožák, který nemůže udělat vše, co se od něho očekává.“

Má neuvěřitelný dar vzbudit v lidech pocit, že patří k těžké velké lidské rodině, pomyslně si sochař a vrátil papežovi tiaru. Obešli místnost a zastavili se u lůžka. Vedle něho noční stolek s rozhlasovým přijímačem starého typu, zvoněk a nějaké knížky, mezi nimi breviář a bible. Zde papež, v noční košili, bez zlacených pantoflíčků, bez tiary a kříže na prsou se pohroužil do snů – a jednoho dne se nevyhnutelně musel pohroužit do náruči smrti. Kdo ví, jaký pocit je to spát na lůžku, o kterém víte, že na něm zemřete, pomyslně si sochař. Moderní člověk je stále v pohybu, neví, na kterém loži zemře. Má velkou pravděpodobnost zemřít jinde, třeba v autě, ale neví kde a v kterém autě. Papež naopak ví, že s téměř naprostou jistotou se rozlehná se světem na posteli, na které denně spává.

„Nu, tak jste viděl, kde žiji. Doufám, že se sem vrátíte.“ Manzú mu poděkoval a rozloučil se. Monsignore Capovilla, který ho odtud vyprovázel, řekl: „Svatý otec pochopil, že jste se cítil trochu nespůj při té práci, proto vás pozval do svého soukromí.“

Takový citlivý postoj k umělci dával papež najevo vícekrát, například když přišla řeč na Bránu smrti.

„Nechtěl jsem ji dělat, byl jsem rozhodnut, ji neudělat, bylo proti mně příliš mnoho lidí. Ale když mi řekl papež, udělejte to pro mne, hned jsem přikývl“, vypráví Manzú. A když si Janovi stěžoval na trampoty s hodnostáři, kteří mají spoustu námitek proti jeho skicám, Jan ho konejšil: „Umění je oblast, která nikdy nespádala do mých studií. Dostanu se v něm tam, kam je to lidsky možné, ale vím toho o umění moc málo. Kdo musí být na prvním místě spokojen se svým dílem, jste vy. Když

budete spokojen vy, budeme spokojeni i my.“ Neznělo to jako plurál majestaticus.

Papežova ohleduplnost kontrastovala s povýšeností mnoha příslušníků jeho dvora. Když Manzú předložil kardinálovi Celsu Constantínimu náčrt jednoho z panelů, do nichž je brána rozdělena, dostalo se mu výtky z nedostatečné křesťanské pokory: K sedící postavě papeže Řehoře VII. umělec položil papežskou mitru – na zem! V panelu znázorňujícím Kaina jak zabíjí Ábela spatřoval zase kardinál Testa alegorii třídního boje, průmyslníka, který bije zaměstnance. Kain je znázorněn v moderním oděvu, v košili a kalhotách, a Ábel je nahý: „Nahý jako Adam v pozemském ráji, když byl čistý na duši – vysvětloval mu Manzú. Druhý, ten vrah není čistý a proto je oblečen jako Adam po vyhánění z ráje.“

„Ale proč v moderních šatech?“ ptal se Testa. „Protože bohužel bratrovraždy pokračují a my musíme promlouvat k lidem naší doby.“

„Ale nemůžete to dělat takhle. Toto je politická deklaráce. Je možné v tom spatřovat kapitalistu, který bije odboráře. To nemůžeme přijmout. To by nahrávalo komunistům a škodilo církvi.“

Jindy zase měl jiný biskup námitky proti rozdělení prostoru a proti rozměrům jednotlivých panelů. Špičkou boty ukázal na spodní okraj a požadoval: „Kdybyste trochu omezil tento prostor, zvětšil byste hořejší panely. Získal byste místo a mohl tam toho dát víc.“

V těchto podmínkách se umělci pracovalo velmi těžce. Obrátil se na svého přítele dona De Lucu, který mu prostředkoval styk s papežem. „Víš, komise nesnáší, aby se jí do toho někdo pletl, ani papež, ani jeho tajemník, odpovídal mu.

„A jak se budou moci proti němu protivit?“

„Tak, jak se to dělá vždy v římské kurii: oklikou.“

„Za zády papeže?“

„Zajisté.“

Papež mu však přece zajistil svobodu práce na bráně. Ale kurie se mu – po papežově smrti, pomstila. Brána smrti byla inaugurována potají, v skrytu, jako by se za ni církev styděla. „Dejte mi vědět, až budete mít bránu hotovou: - řekl svého času papež Jan sochaři. „Uspořádáme pěknou slavnost a pozveme do sv. Petra všechny, aby se přišli podívat.“ Jan zemřel a žádná slavnost nebyla. Kolem mřížoví u brány bylo roztaženo velké plátno, aby lidé bránu neviděli, vernisáže se zúčastnilo jen několik málo hodnostářů. Všichni ledově chladní. Klečící postava Manzúova modelu, rodáka a přítele, byla umělcem načrtnuta ve chvíli bolesti nad jeho úmrtím. V tísňovém horečnatém zápalu. Připomíná svými tahy – záměrně – Picassovu mírovou holubici.

*Ilya Šetlik
Květy, 1969*

Sochařovy výpovědi v knize amerického novináře – to je jeho druhý portrét papeže Jana. Portrét jeho vzácné povahy – i vatikánského světa, jenž jej spoutával a o němž Angelo Roncalli hovořil s bodrostí až kousavě jízlivou.

Z KÁZÁNÍ ŘÍMSKÉHO BISKUPA FRANTIŠKA

Nenechávají-li křesťané působit Ducha svatého, vznikají v církvi rozdělení.

František 2.května na mši pozval zaměstnance Vatikánských muzeí. Při kázání řekl: Na životě prvotní církve (ze Skutků apoštolů) je vidět, jak Duch svatý nejprve přináší vnuknutí, které v nás způsobuje napětí s našimi starými názory, ale přijímáme-li jeho vnuknutí, Duch nás uvede do harmonie.

V Jeruzalémě byly mezi prvními učedníky rozmanité názory ohledně přijímání pohanů do církve. Někteří byli proti a jiní byli otevření. Byla to církev „negace“, nedovedla si představit něco nového, říkala: „Ne, nemůže se, nesmí se“. Ale potom se stala církví „přítakání“, řekla: „Ano...“, promysleme to, otevřeme se. Sám Duch nám otevírá bránu.“ Pak Ducha svatého čekala další práce: vnést mezi různé názory harmonii, harmonii v církvi, mezi učedníky, mezi Jeruzalémem a pohany. Tuto velikou práci Duch svatý stále v dějinách koná.

Pokud vnuknutí Ducha nepřijímáme, jsme uzavřeni pravdě Ducha, a v církvi vzniká rozdělení a sekty.

František připomněl inspirovanou řeč jeruzalémského biskupa Jakuba, který prohlásil, že se nemají nakládat křesťanům žádná zbytečná břemena (Sk 15,10), které ani předkové nedokázali unést.

Když ze služby Pánu děláme příliš tíživé břemeno, uzavírají se brány křesťanských komunit. Nikdo nechce k Pánu přijít. My však věříme, že jsme nesení láskou Pána Ježíše. Nejprve přijímáme radost z vnuknutí Duchem a pak objevujeme co dělat.“

Jhem církve je přikázání lásky (*„Jho ulehčuje namáhavou práci, poznámka V.V.“*). Ježíš nám připomíná a všechny nás žádá, abychom zůstávali v jeho lásce (srv. J 15,9-11). Z lásky k Ježíši se rodí poslušnost vůči jeho přikázáním a vzniká „křesťanská komunita přítakání“. Nenechme se nechat odradit „negací“, odporem vůči podnětům Ducha. Počítejme s tou další prací Ducha, která nás dovede k přítakání Duchu svatému a přinese nám radost a harmonii s Bohem.

Ježíš přece také překonával řadu velice nepřijemných věcí. Ale on nás přes všechny přikázky (i ty, které se objevují v nás samotných) přivádí do souladu s Otcem a vytváří si z nás komunitu přítakávání Duchu.

Duch svatý nám přichází na pomoc, abychom byli komunitou lásky, komunitou otevřených dveří pro druhé lidi.

Kéž nás Duch svatý brání před pokušením stávat se puritánskými v etymologickém smyslu slova, hledat „para-evangelní ryzost“ a stát se tak komunitou negací.

Ježíš nás totiž nejprve žádá o lásku, o lásku k Bohu a o zůstávání v Jeho lásce.

Pokud křesťanská komunita žije v lásce, poznává svoje hříchy, klaní se Pánu, odpouští urážky, chová lásku vůči druhým a projevuje se láskou, pak přijímá věrnost Pánu v dodržování jeho přikázání“.

Nemít strach před radostí Ducha svatého.

František pozval na mši v kapli Domu sv. Marty zaměstnance Vatikánské pošty a tamější pediatrické ambulance. Ke čtení (Sk 13,44-52) řekl: Takřka všichni obyvatelé Pisidské Antiochie se sešli, aby si poslechli Boží slovo. Proč se však někteří židé, jinak dobří lidé, nechali unést žárlivostí, když viděli velké množství lidí naslouchající apoštolům?

Jednoduše proto, že měli srdce uzavřené, nebyli otevřeni novotám Ducha svatého. Věřili, že už bylo řečeno všechno a že všechno má zůstat tak, jak se domnívali, že má být. Považovali se za obránce víry, začali apoštolům odporovat a očerňovat je, pomlouvat. Vydati se za zbožnými ženami z vyšších vrstev, zmanipulovali je svými tradičními názory, aby poštváli jejich manžele proti apoštolům. Toto je postoj i všech ostatních do sebe uzavřených skupin v průběhu dějin: paktovat se s mocnými a nečistými způsoby a násilím manipulovat s druhými. Stejně jako ti, kteří v den Pánova Zmrtvýchvstání, když jim přišli vojáci sdělit, co viděli, řekli: „Mlčte“, a uplatili je penězi.

Tento postoj je vlastní uzavřené religiozité, která nemá svobodu a bojí se otevřít Pánu. Vždy je přesvědčená, že stojí na straně pravdy, věří, že brání pravdu, ale vždy používá pomluvy a očerňování. Je společenství drbů. Pomlouvá, škodí druhým a je uzavřená sami do sebe, uvnitř své pevnosti vlastní sebejistotě a „neomylnosti“.

Svobodná komunita, která přijala svobodu Boží a Ducha svatého, jde kupředu i v pronásledování. „Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině“ (Sk 13,49). Pánovu společenství je vlastní jít vpřed, šířit se, protože je dobré se stále rozrůstat. Dobro se neuzavírá. To je kritérium, kritérium církve - i pro naše zpytování svědomí. Jaká jsou naše společenství, řeholní komunity, farnosti? Jsou to společenství otevřená Duchu svatému, který nás vede stále vpřed, aby se Boží Slovo šířilo? Anebo jsou to uzavřená společenství s přesnými pokyny, která nakládají na bedra svých věřících množstvím neunesitelných přikázání - jak to Pán řekl farizeům?

Pronásledování Ježíšových učedníků začalo z náboženských důvodů a ze žárlivosti.

Ale učedníci byli plni radosti a Ducha svatého. Učedníci Ježíšovi přitažlivě promlouvají a otevírají cestu.

Naproti tomu uzavřené společenství, které si je jisto vlastní „pravdou“, hledá bezpečí ve své náboženské jistotě, dokonce se paktuje s mocí a penězi; zuří, pomlouvá, odsuzuje a napadá. To je jeho vlastní postoj.

Asi zapomínají na pohlazení maminky, když byli malí. Tyto komunity neznají pohlazení, znají povinnost, výkon, uzavřenost do ustrnulých pravidel. Jim řekl Ježíš: „Jste jako obilné hroby, zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jste plni všelijaké nečistoty“ (srov. Mt 23,27). Podívejme se na církev, jak je krásná, když postupuje vpřed. Pomysleme na tolik bratří, kteří podstupují utrpení za tuto svobodu Ducha a jsou pronásledováni v mnoha zemích.

Tito bratři jsou však i v utrpení plni radosti a Ducha svatého.

Hleďme proto na Ježíše, který nás posílá hlásat evangelium, zvěstovat jeho jméno s radostí a neuzavírejme se ze strachu před radostí Ducha svatého.

Křesťané jsou pokorní, chudí a mírní, kariéristé nemají víru.

Při bohoslužbě za účasti zaměstnanců tiskového střediska a techniků z vysílací stanice Vatikánského rozhlasu František řekl: V evangeliu o dobrém pastýři, se Ježíš označuje za „dveře k ovcím“ (J 10,1-10). Kdo nevchází dveřmi k ovcím, není pastýř. ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič, někdo, kdo usiluje o vlastní zisk, kdo šplhá nahoru.

I v křesťanských společenstvích jsou kariéristé. Takoví, kteří hledají sebe ... Vědomě či nevědomky předstírají, že vcházejí, avšak jsou to zloději a lupiči - okrádají Ježíše o slávu, chtějí svoji slávu. Ježíš říkal farizeům: „Nechávejte se oslavovat od druhých“. To je náboženský výměnný obchod. Já tě udělám slavným a ty zase mne. Ti nevcházejí Ježíšovými dveřmi. Míjí se s ním.

Jak vím, že pravými dveřmi je Ježíš? Jak poznám tyto dveře? Vezmi si blahoslavenství a čiň, co říkají. Buď pokorný, chudý, mírný, spravedlivý...

Ježíš je nejenom branou, ale také cestou, pouť.

Jsou toliké stezky, možná se zdají výhodnější, ale jsou falešné. Pravou cestou je Ježíš. Jeho dveře jsou krásné, jsou dveřmi lásky, neoklamou nás. Ježíš vždy říká pravdu, ale s jemnocitem a láskou.

My jsme v pokušení jako první lidé v Ráji, jít svou cestu; jakoukoli, jakýmikoliv dveřmi. Buďme vytrvalí, „tlučme“ na Ježíšovy dveře, nenechme se odradit zármutkem, neutěšeností. Nechodme hledat jiné dveře, které se jeví snadnější, pohodlnější a „vic po ruce“. Ježíš nikdy neklame, nepodvádí, není zloděj či lupič. Dal za nás svůj život. Copak máme někoho jiného, kdo za nás dal život?

Prosme: „Ty, který jsi dal život za mne, otevři mi, prosím, abych mohl vejít“.

Ideologové v církvi kříží cestu lásky i krásy.

František na ranní bohoslužbu pozval zaměstnance Vatikánské tiskárny a listu

L'Osservatore Romano. Při homilii řekl: Čtení líčí Šavlovo obrácení (Sk 9,1-20), evangelium (J 6,52-71) vypráví o Ježíšově vystoupení v Kafarnau. Ježíš hovoří k Šavlovi, Ananiášovi a také k učitelům Zákona. Ježíšův hlas prochází naší myslí a dospívá až do srdce, neboť Pán hledá naše obrácení. Šavel a Ananiáš reagují s rozpaky, avšak s otevřeným srdcem; zatímco zákoníci Ježíšova slova tvrdě odsuzují, brání se Božím Slovu, aby nezasáhlo jejich srdce, nevědí nic o obrácení. Jsou to velcí ideologové. Ježíšovo Slovo směřuje k srdci, protože je Slovem lásky. Je to krásné Slovo, které nás přivádí k lásce, zve nás milovat. Ideologové kříží cestu lásky i krásy. „Přeli se mezi sebou a říkali: Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Byl to pro ně ideologický problém. Když však do církve vstoupí ideologie, brání se porozumění evangelium.

Ideologové krácejí „cestou povinností“. Honí lidi k náboženským výkonům, obrácení srdcem se vyhýbají. Svalují veškerou tíži na záda věřících. Překrucují evangelium, neboť každá ideologická interpretace – ať již pochází z jakékoliv strany – je paděláním evangelia. Jak si můžeme všimnout v dějinách církve, stávají se z těchto ideologů nakonec intelektuálové bez talentu, moralisté bez špetky dobra. O kráse ani nemluvě, protože tu nechápu vůbec.

Cesta lásky a cesta evangelia je naopak jednoduchá. Touto cestou se vydali světcí.

Světcí církev nesou kupředu, po cestě obrácení, pokory a lásky, po cestě srdce a krásy... Prosme Pána za církev, aby nás osvobodil od jakékoliv ideologické interpretace a otevřel nám naše srdce k jednoduchosti a čistotě evangelia.

Písmo hovoří o lásce, vede k lásce a je velmi krásné. Tuto krásu předává i nám, abychom i my byli krásnější díky kráse svatosti.

František v listu argentinským biskupům (kteří se sjeli na 105. plenárním zasedání) napsal: Církev, která nevychází ze sebe, dříve nebo později onemocní ve vydýchaném vzduchu své sebeuzavřenosti.

Na veškerou pastorační práci pohlížejte v misijní perspektivě.

Se špetkou humoru se omlouvá, že nemůže být přítomen na jejím setkání, kvůli „povinností, které před krátkou dobou převzal“.

Vyzývá argentinskou církev, aby vycházela na existenční periferie a rostla v *parrhesii* – tedy odhodlanosti. Je pravda, připouští František, že církev riskuje, vychází-li ze sebe. Může se jí stát nějaká nehoda, jako každému člověku, když vyjde z domu. Upřímně řečeno je mi však tisíckrát milejší církev po nehodě, než církev nemocná. Typickým onemocněním církve je její vztahování se k sobě. Takovýto narcismus vede ke spiritualitě světskosti a sofistickovanému klerikalismu, které nám brání zakoušet „sladkou a útěšnou radost z evangelizace“. Přiji vám dostatek této radosti, která se často pojí s křížem, která nás však chrání před zatrpklostí, smutkem a kle-

MĚ TY HERNY ŠTVALY
říká aktivista Matěj Hollan.

Kdo je vlastně Matěj Hollan?

Jsem zvyklý se představovat skrze svou práci, na nic jiného mi moc čas nezbyvá. Od úspěšného protestu proti muzikantské vyhláše v roce 2010 jsem aktivistou na plný úvazek. Věnuji se synovi a občas mám čas jít do hospody. A tam se dál věnuji aktivismu.

Nedávno jste dostal Cenu Františka Krieglga za novou formu občanského aktivismu, teď jste nominován na Novinářskou cenu 2012...

Jak server Žít Brno, tak i Mapy hazardu sbírají ceny docela dlouho, respektive ne, protože jsme vždycky druzí za nějakými Pražáky. Ale jsme na to hrdí, protože Brno je vždycky až druhý. V nedávné době jsme to ale začali porušovat. Vyhrál jsem Cenu Františka Krieglga. Na tom všem je nejhezčí to, že si člověk uvědomí zájem veřejnosti.

Co žije občanského aktivistu?

Brnění je mezi nevládními organizacemi docela specifické. Máme k dispozici jeden špatně placený plný úvazek, který si dělím s právníkem napůl. Rozpočet je velmi malý, ale když jsme si s přítelkyní počítali rodinný příjem, tak jsme zjistili, že máme 25 tisíc na měsíc pro celou rodinu, a to nám stačí.

Jak jste se k občanskému aktivismu dostal?

Vedlo mě k tomu rodinné zázemí. Máma vede ekologické hnutí Veronica, táta se od 90. let angažuje okolo globálního oteplování. V roce 2004 jsem přišel k občanské koalici Nádraží v centru a pak jsem byl čtyři roky ve Straně zelených. V roce 2010, když Brno vyhlásilo nesmyslnou vyhlášku proti muzikantům, se nám ji podařilo do měsíce zase zrušit. Pak si člověk řekne, že když je dobrý v tomhle, proč by se věnoval něčemu jinému.

Výrok Ústavního soudu minulý týden vrátil obcím možnost regulovat hazard, je to váš největší úspěch?

Určitě. Znamená to, že člověk může dokázat zdánlivě cokoli. Je skvělé, že jsme si na to ve spolupráci s obcemi troufli a dopadlo to.

A proč jste si vybral zrovna hazard?

Mě ty herny prostě v Brně štvaly. Proč má člověk žít ve městě nebo v zemi, kde je největší koncentrace hazardu na světě? To je úchylné. S hazardem bojuji od roku 2009, s aktuálním dubnovým rozsudkem se dá říci, že to trvalo tři a půl roku. Nejvíce se teď těším, že Brno ve svém tvrdém postupu proti hazardu opravdu vytrvá a od prázdnin tady můžeme mít čisté město.

Určitě jste se setkal s člověkem, který

rikálním staromládencstvím. Tato radost nám pomáhá, abychom každý den přinášeli více plodů, abychom se opotřebovali a rozdírali ve službě svatému Božím lidu. Tato radost poroste stále více v té míře, v jaké vezmeme vážně pastorační obrácení, které po nás Duch boží požaduje.

Pak František děkuje argentinským biskupům za to, co dosud dělali a za vše, co budou dělat

propadl hazardu. Co bylo nejsilnější?

Martin Svoboda - napsal knihu „Já hráč“, za dva roky se mu podařilo prohrát osm milionů, ze stresu a ztráty naděje dostala jeho matka recidivu rakoviny a zemřela, hazard se na něm hodně podepsal. On je pro mě největší motivací lidem pomáhat.

Býváte obviňován, že vás platí hazardní lobby, Andrej Babiš či jiní...

Pokud mi někdo dokáže, že mě platí Babiš, odstoupím ze všech funkcí. Dělán si z toho spíše srandu. Hezky to vyjadřuje tu nedospělost naší demokratické společnosti. Plno lidí prostě nechápe, že někdo něco dělá z entuziasmu, zadarmo, protože prostě chce.

Jste veřejně známá osobnost. Nechystáte se do politiky?

Je to jedna z logických cest. Uvidím, jak s Žít Brno pojmem volby 2014. Na volbách je nejhezčí, když tam člověk s něčím jde, jako třeba Eliška Wagnerová. Já jsem známý mezi aktivisty a asi už i mezi politiky, ale moje popularita se pořád vztahuje spíše na Brno. Nejsem žádný Leoš Mareš. O regionální politice ale uvažuji.

Politici jsou odpovědní voličům, jako aktivista se však nikomu nezodpovídáte?

Je absurdní představa, že člověk má něco dělat, jen když má mandát od voličů. Člověk se zodpovídá sobě, Bohu, přátelům, rodině, komu chce a není podmínkou pro veřejné aktivity být zvolen.

Nebojíte se, že byste se v politice potkal se těmi, proti kterým bojujete?

Ne, vůbec. V politice se tyhle věci úplně normálně berou.

Kdo nebo co vás v Brně nejvíce štve?

Nejvíce mě štve Kateřina Leopoldová, která řídí odbor územního plánování a rozvoje a odmítá vydávat informace. Politiky mi tu přijdou hodně neschopní, konkrétně třeba Jana Bohuňovská je zcela nekompetentní z hlediska kultury. Neznamená to ale, že to jsou špatní lidé, jsou jen nekompetentní.

Co vás na Brně naopak baví?

Je fajn, že se konečně v hospodách přestává točit pivo značky Starobrnno a začínají i nějaká normální piva. Baví mě taky ta atmosféra, kterou se i za pomoci Žít Brno podařilo vyvolat, že se tady lidé nezávisle na radnici mají chuť bavit.

A co se vám nepodařilo?

Ve vyšší politice třeba, aby Miloš Zeman nebyl zvolen prezidentem. V Brně se mi nepodařilo to, že radnice odvolala pana Koryčánka z vedení Domu umění. Kdyby se to bralo jako bitva, tak tady tuhle radnice vyhrála.

Karolína Kyselová, MF DNES

v budoucnu.

Kěž nás Pán uchrání toho, abychom náš episkopát pokryli trýpytí make-upem světskosti, peněz a „tržního klerikalismu“.

Pouze pokora společně s tichou a odvážnou prací nesou vpřed apoštolské úsilí.

Prosím vás, bratři, modlete se za mne, abych dokázal zaslechnout, co chce Bůh, a nikoliv to, co chci já – prosí František.

AKTUALITY

Výstava obrazů křížové cesty z orlického kostela od Johanna Wenzela Bergla z r. 1759 ve výstavních prostorech letohradského zámku do 15. června.
neděle až pátek: 14–18 hod.
sobota: 9–18 hod.
25. května ve 14 h. budou prohlídku provázet výkladem restaurátoři ak. mal. Šárka a Petr Bergerovi.

Noc kostelů

24. května v letohradském kostele sv. Václava v 19. hod.

Koncerty Kopečkové pouti

všechny tyto koncerty jsou zdarma

13. května - Letohrad, Kopeček
17-18 h. Křupky
18:30 h. Jak se plazí Aligátor
20 h. Wejvrat
14. května - Bečvárna
18:15 h. Dechová harmonie Letohrad
20:15 h. Big Band Letohrad
20:30 h. folklorní soubor Jaro z Ústí
21 h. Staropražská kapela Frajčejí z Galérky
15. května - Bečvárna
16:45 h. vystoupení dětí místních spolků
17 h. TV Stars - zábavný pořad dětem
19 h. Maxim Turbulence
16. května - Bečvárna
17 h. Žalozpěv
18 h. Berušky
18:50 h. Monty & Nekapela
19:50 h. Marien
21 h. Věra Martinová & Jamie Marshall
17. května - Bečvárna
17 h. Bratrstvo kočičí pracky
18:45 h. Kabát revival
20:30 h. Monika Agrebi a Seven
22:15 h. No Name
17. května - Bečvárna
14. h. Dolly Bus Band
15:45 h. Pangea
17:30 h. Abba Stars revival
19:15 h. Verona
21 h. Michal David

Zahrádkářský víkend

Prodejní výstava květin a sadby, prodej řemeslnických předmětů, kulturní program po celé dva dny, umělecké a řemeslnické výrobky, aranžérské zákoutí. Nebude chybět ani tanec, africká inspirace s malováním na tělo, přehlídka svatebních kytic a klobouků. Ukázka šatů s květinovým dekorem. Burza zahrádkářských přebytků. Prezentace klubu fuchsiářů a kaktusářů.
18. a 19. května - Venclovo zahradnictví v Letohradě

Výstava „Historie pošty Kyšperk - Orličné – Letohrad“, do 15. června v přízemí zámku. Vstupné: 30 Kč dospělí, 20 Kč děti, studenti a důchodci; zdarma děti do 5 let.
po – pá: 14–18 h.
so: 9–18 h.
ne: 14–18 h.

Výstava Letohrad - kresba, malba, grafika do 22. června v Městském muzeu. Vstupné: 20 Kč dospělí, 15 Kč děti, studenti a důchodci, zdarma děti do 5 let.
po – pá: 8–11 11:30–16 h.
so: 8–11 h.

Výstava železničních modelů a relikvií 10–17 h. do 19. května v železniční stanici v Letohradě - výstavní vozy LŽK. Vstup dobrovolný.

Výstava prací žáků výtvarného oboru ZUŠ 14. května v Městské knihovně
po-st: 8:30–11 12–17:30 h.
pá: 8:30–11 12–18:30 h.

Okolím Letohradu - 15. ročník turistického pochodu 18. května
Start – radnice, prezentace: 8:30– 10 h. Trasy 5 - 22 km.

Zahradní slavnost - Den otevřených dveří, školní akademie. 23.5. - areál ZŠ U Dvora

ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 17. dubna

Lukavice – obec, zastoupená paní starostkou, chce finančně přispět na výměnu osvětlení pod obrazy křížové cesty. Děkujeme. Paní kostelník Doleček v srpnu končí se svou službou, hledáme dobrovolníky, kteří by se této služby ujali.

Mistrovice – zatéká do věže, připravíme opravu. Pokud by se stavělo lešení, opravíme i omítku věže.

Kopeček – Na pouť jsme pozvali kněze – rodáky v Letohradu.

Kaple na Kopečku bude zpřístupněna až do další opravy.

Město nás požádalo o vybírání příspěvku na vypracování projektu další části opravy při Kopečkové pouti. Dvojice budou rozdávat letáček s popisem Kopečku a přispívající dostane odznak Kopečkové pouti.

Získané granty pro r.2013:

- Obrazy orlické křížové cesty:

100.000 Kč Pardubický kraj

- Kopeček: 400.000 Kč Ministerstvo kultury

90.000 Kč Pardubický kraj.

Noc kostelů – 24. května v kostele sv. Václava. Návrhy k programu i dobrovolníky vítáme.

Schůzka rodičů dětí 3. tříd – 21.5. ve 20 h. na faře.

Farní rada příště - 22.5. v 19 h. na faře.

zapsala: Jana Skalická

Lásku, úctu a věrnost si slíbili

27.4. Jiří a Hana (roz. Hrdličková) Skaličti

Ke vzkříšení jsme vyprovodili

22.4. Marii Šťovíčkou 76 let

KVĚTEN VE STREETU

Světový den bez tabáku - budeme mluvit o škodlivosti kouření apod.

Přijďte si vyrobit **veselou bambuli** - i jako dárek ke Dni matek..

Vyhlašujeme měsíční **výtvarnou soutěž „Moje vysněná dovolená“** namalujte nám, jak si představujete nejdělnější dovolenou. Tři nejlepší obrázky budou odměněny.

Program je vyhrazen pro děti a mládež z NZDM Letohrad.

Více info na FB NZDM Letohrad nebo na tel.: 731 402 336

Rodinné centrum Mozaika

herna otevřena:

pondělí – pátek 8–12 h.

čtvrtek 8-12 13-18 h.

pondělí – **RODINNÉ INSPIRACE** 9-11 h. Inspirace pro volný čas s dětmi a vnoučaty. Vede paní P. Zamazalová a H. Poláčková.

úterý - **MOZAIKOVÉ DOPOLEDNE** 8-12 h.

Ke sdílení výchovných zkušeností, starostí, problémů a radostí s ostatními rodinami.

21.5. **JAK NA TO** – pro projekt „Mámy pro mámy“, budeme šít přehozy na inkubátory pro Pardubickou nemocnici - oddělení nedonošených dětí. Kdo nerad šije, může pomoci s hlídáním dětí šijících maminek.

Vstupné 20 Kč na provoz herny.

středa – **MOZAIKOVÉ DOPOLEDNE** 8–12 h.

15.5. **JAK NA TO** – „vločkové karbanátky“. Začínáme v 9,30 h. Naučíme uvařit vegetariánské karbanátky, které v sobě mají hodně vlákniny. Vaření povede Iveta Kočová. Nahláste se do 13.5.

Vstupné 20 Kč + cena surovin

čtvrtek

9.5. **PORADNA PRO** – „peněženka z tetrapaku“

Jak využít obaly od nápojů. Doneste si krabici od džusu s pěkným obrázkem (bude tvořit vzhled peněženky) a barevné lepicí pásky. Vstupné 20 Kč

23.5. zavřeno

30.5. **TVOŘIVÁ DÍLNA** – „výroba náušnic“ z korálků. Vede paní Zemanová. Nahláste se do 20.5.2013.

Vstupné 20 Kč + cena materiálu (pár naušnic od 20 Kč výše, dle výběru korálků)

pátek – **CVIČENÍ NA MÍČÍCH** 10-11 h.
Děti si mohou pohrát v herně. Vstupné 30 Kč

CENTRUM POD STŘECHOU

Workshop **JAK PŘEŽÍT MATEŘSKOU**
čtvrtek 30.5. od 16 h. Vede psycholožka Mgr. Simona Hybšová.

„Před a po“ – změny v životě po narození dítěte, role matky a ženy v domácnosti.

„Jak doplnit nádrž a dobít baterky“ – práce a relaxace.

„Dost dobrá matka“ – výkon oproti vztahu.

„Mateřství a ženství“ – být matkou znamená víc, než pečovat o dítě a domácnost.

Vhodné pro maminky na mateřské dovolené, těhotné ženy.

Nahlaste nejpozději do 27.května. Hlídaní dětí je třeba objednat. Vstupné 40 Kč.

Kontakty: e-mail: podstrechou@seznam.cz,

FB: [rodištincentrummozaika](https://www.facebook.com/rodištincentrummozaika),

tel: 731 402 336,

MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL LETOHRAD 2013

24. ročník

8.–16.června 2013

Tradiční festival
s novou tvář

Pořádá Společnost F. V. Heka, Město Letohrad, Kulturní centrum Letohrad, Univerzita Hradec Králové ve spolupráci s Městem Jablonné nad Orlicí, Obcí Horní Čermná, Obcí Lukavice, Obcí Výprachtice, ŘK farností Letohrad, Farním sborem ČCE v Horní Čermné pod záštitou Mgr. Miluše Horské, místopředsedkyně Senátu Parlamentu ČR a Ing. Jany Pernicové, náměstkyně hejtmana Pardubického kraje za finanční pomoci Pardubického kraje a Nadace Život umělce.

Program:

Sobota 8.června ve 20 h. - Letohrad – amfiteátr Tvrz Orlice (v případě nepříznivého počasí v orlickém kostele)

Předání cen města, předání ceny Grand prix **Zahajovací galakonzert W. A. Mozarta – přehledra k opeře Figarova svatba, A. Dvořák – Česká suita, op. 39, G. F. Händel – Hudba k ohňostroji**

(s ohňostrojem - Inferno Professional fireworks). Účinkuje Pardubická komorní filharmonie, Tomáš Židek – dirigent.

Vstupné: 180 Kč (křeslo), 140 Kč (lavice), předprodej od 6.5. v IC na Václ.nám. a na Tvrzi Orlice.

Neděle 9.června – **Putování letohradskou historií – cyklovýlet**

13.30 h. - kaple v Červené.

14.30 h. – letohradský kostel sv. Václava

15.30 h. - kostel sv.Kateřiny na Kunčicích

16.15 h. - kostel na Orlici

16.50 h. - Letohrad – Tvrz Orlice

Účinkují: Caline Malnoury (Francie) – varhany, M. Dominikusová – housle,

SPECIÁLNÍ POMŮCKY PRO HANDICAPOVANÉ

Oblastní charita Ústí n.Orl. nabízí k zapůjčení speciální pomůcky pro handicapované občany, které jim usnadňují pohyb v přírodě. Speciální pomůcky umožňují lidem se zdravotním handicapem zažít radost z pohybu a objevování krás našeho regionu. Díky partnerství v projektu MAS ORLICKO, MAS NAD ORLICÍ a MAS POHODA venkova „Orlické hory pro všechny“ byla pořízena tato speciální vozítka:

- **elektrický skútr • tandemové kolo**
- **tandemová tříkolka (el. pohon)**
- **kolo s rampou pro invalidní vozík (el.pohon)**

tel. 465 620 249, 731 598 830,

pupcovna.let@orlicko.cz, www.uo.charita.cz

pevecký sbor Wiolinek z Barda (Polsko).

Na všechny krátké koncerty vstup zdarma!

Účastníci cyklovýletu dostanou speciální pas na 20% slevu vstupu do muzea a expozic Tvrze Orlice a na večeři v restauraci Tvrz Orlice v den konání akce.

Pondělí 10.června ve 20 h. – lukavický kostel. **Pevecký koncert: A. Dvořák – Biblické písň.** Roman Janál – zpěv, Jan Hora – varhany. Vstupné 60/40 Kč.

Úterý 11.června ve 20 h. – výprachtický kostel. **Komorní koncert – Bach, Smetana, Suk.**

Helena Suchárová – klavír, Vlachovo kvarteto. Vstupné 60/40 Kč.

Středa 12.června ve 20 h. – orlický kostel.

Varhanní koncert - inspiraciön español – španělské inspirace. Esteban Elizondo (Španělsko) – varhany. Vstupné 50/30 Kč.

Pátek 14.června ve 20 h. – kostel v Jablonném nad Orlicí. **Varhanní koncert – organo festivo - varhany slavnostní.**

Luciano Zecca (Itálie) – varhany. Video přenos koncertu na plátno! Vstupné 50/30 Kč.

Sobota 15.června ve 20 h. – Evangelický kostel v Horní Čermné. **Varhanní koncert – organo populär – varhany populární.**

Wolfram Syré (SRN) – varhany. Video přenos koncertu na plátno! Vstupné 50/30 Kč.

Koncert finančně podporuje pan ing. Petr Šilar, senátor Parlamentu ČR.

Neděle 16.června v 10.15 h. amfiteátr Tvrz Orlice (v případě nepříznivého počasí orlický kostel). **Slavnostní festivalová bohoslužba**, hlavní celebrant: Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

Neděle 16.června v 15 h. - amfiteátr Tvrz Orlice. (v případě nepříznivého počasí orlický kostel). **Závěrečný koncert Vivaldi – Händel – Mozart.** Komorní orchestr Jaroslava Kociana, B. Mimra – dirigent, M. Dominikusová – housle.

Vstupné: 120 Kč (křeslo), 100 Kč (lavice), předprodej od 6.5. v IC na Václ.nám. a na Tvrzi Orlice. www.mhf.letohrad.cz

NEUVERITELNÝ ZAZITOK

z dnesneho rana ...

...musim sa podelit o zazitok, ktory ma dnes rano dostal do soku a nemeho uzasu. Vyrazil som do prace a nakladal som si veci do auta, vsimol som si pri kontajneroch pred domom bezdomovca - samozrejme ziadny neobycajny jav. No robil nieco zvlastne a to ma zaujalo, zaujalo natolko, ze ked som si uvedomil, co robi, stal som tam asi 10 minut, pozoroval ho a nechapal som z toho.

Ten clovek vyberal z kontajnerov vsetky plechovky, triedil ich este na hlinikove a kompotove, lisoval ich nohou a hadzal si ich do roznych igelitiek na voziku. To by stale nebolo az take zvlastne, lenze, okrem tejto cinnosti a dalsieho triedenia kartonu a papiera, robil este nieco ine. Ten clovek vyberal vsetky plastove obaly, z kazdeho kontajnera na komunalny odpad, kazdu flasku ktora isla opat zlisoval a vsetky plasty hadzal do specializovaneho kontajnera na plasty. Dokonca este aj samostatne stuple ktore nasiel na zemi, pri kontajnery, zbieral a hadzal ich do toho zlteho kontajnera.

Toto mi uz nedalo, tak som podisiel k nemu a spytal som sa ho, ze ci to robi pravidelne. Odpovedal mi, ze ano, ze kazde rano, na roznych ulicach, bral to ako svoje rajony. Nechápavo som sa ho opytal, ze a preco to robi.

Z jeho odpovede som zostal v soku - povedal mi, ze on chce, aby bol tento svet lepsi a tak sa snazi k tomu prispieť aspon tak, ako je to v jeho možnostiach a schopnostiach. A ze teda samozrejme, za plechovky a papier dostane nejake drobne v zbernych surovinach, aby prezil.

Ostal som v nemom uzase, takuto odpoved som naozaj necakal. Uplne ma vykolajil - tento uvedomely Bezdomovec, oteraz pre mna s velkym B, robi nieco, co by malo byt uplne samozrejme pre kazdeho z nas a ruku na srdce, kto z nas naozaj oddeli aspon tie zakladne plastove a papierove odpadky do kontajnerov na separovany zber? Priznavam sa, ze ani ja casto krat nie ...

Nezmohol som sa v tej chvílke na nic ine, len nechápavo, ale uznanlivo krutit hlavou. Vyťahol som jedinu hotovost, ktoru som mal pri sebe, 10 EUR-ovu bankovku a podaval som mu ju so slovami, ze to co robi je uzasne.

Z toho cloveka vytryskla neskutocna emocia, vyhrkli mu slzi a zacal mi strasne dakovat, ze odkedy je na ulici, este nic podobne nezazil.

Zvladol som uz iba nastupit do auta, zakryvat mu a odfrcat do prace...

Mám vsak z tohto zazitku strasne dobry pocit a este viac mi zlepšil piatkove rano.

Poděkování

Děkujeme všem, kteří uklíželi na Kopečku a připravovali potřebné na pouť.

JSEM PEDOFIL – DÍTĚTI BYCH NIKDY NEUBLÍŽIL

Jednoho dne v redakci zazvonil telefon. Mladý mužský hlas mi říkal: „Jsem pedofil, a nikdy jsem žádnému dítěti neublížil. Většina pedofilně orientovaných jedinců je na tom podobně, ale společnost to nechce slyšet. Jste ochotni o tom psát?“ Pro psychologický časopis to byla výzva – a tak jsem se rozhodla uveřejnit zpověď pedofila doplněnou odborným názorem sexuoložky Hany Fífkové.

„Společnost má zkreslenou představu o pedofilech a chtěl bych ji změnit. Proto jsem se také ke své orientaci veřejně přiznal,“ řekl mi Daniel Kubec, jinak též začínající spisovatel. A tak jsem mu dala slovo:

Lidi nás nenávidí. Přitom většinu případů sexuálního zneužití dětí mají na svědomí členové rodiny nebo normální heterosexuálové, kteří si tak kompenzují svůj sexuální nedostatek, nebo si berou dítě jako nejsnazší objekt pro znásilnění.

Na to, že jsem pedofil, jsem přišel na začátku puberty, možná už v deseti nebo dvanácti letech. V té době se mi v hlavě začaly vynořovat první sexuální představy hned spojené s pedofilií. Ale přiznal jsem si to až v osmnácti. Mám ještě další sexuální úchytku, jsem homosexuální pedofil a taky sadomasochista. V podstatě to znamená, že mě v mých sexuálních představách nejvíce vzrušuje ubližování malým chlapcům. Ovšem sexuální představy nejsou realita, nikdy bych dítěti neublížil, nic mě neděsí víc. Je to vlastně můj neustálý rozpor, zatímco v realitě cítím k dětem lásku a hlubokou empatii, ve fantazii mě vzrušuje jim ubližovat.

Právě jsem se svěřil své kamarádce. Hodně jsme se spolu bavili a byli jsme k sobě upřímní. Cítil jsem, že je do mě zamilovaná, a tenhle problém jsem potřeboval vyřešit. Vysvětlit jí, že to není její chyba, ale moje. Že jsem teplej úchyl. K lásce si opravdu nemohla vybrat nikoho horšího. Bylo to pro ni těžký.

Něco dělat jsem se rozhodl asi v sedmnácti: pokoušel jsem se omezit masturbaci, přemýšlel jsem o tom, co dál. Většinou to skončilo úvahami o sebevraždě... V osmnácti jsem navštívil sexuoložku a začal jsem s ní o svém problému mluvit... Už jsem měl značné psychické problémy kvůli svým představám. Věděl jsem, že jestli ty představy nezarážím, tak se zblázním. Mám jasné morální zásady. Ublížiti dítěti jde mimo mě. Dokážu si hodně teoreticky představit, že bych měl sex s patnáctiletým klukem, ale taková situace prostě nenastane..

Proč jsem se rozhodl veřejně odhalit?

Společně s jedním klukem jsme založili webovky pro pedofily s úmyslem zabránit zneužívání dětí. Chtěli jsme otevřít diskusi s lidmi, kteří by se mohli dopustit zneužití.

Chceme pomáhat komunitě pedofilů, kteří se se svými problémy chtějí někomu svěřit. Potřebují si o tom promluvit dřív, než udělají nějakou blbost. Když tu možnost nedostanou, tak třeba ublíží sobě nebo někomu dalšímu, prostě to může mít tragické následky. Druhý účel je informovat veřejnost o pedofili: když budou mít lidé dostatek informací, ubude nebezpečně zkreslených představ a mýtů. Také si tam lidé můžou přečíst příběhy a osudy lidí, kteří mají s pedofilií co do činění. Zneužití dítěte je podle mě projev charakteru člověka.

První krok je nejtěžší

„Vrozená pedofilní sexuální orientace skutečně ještě nemusí znamenat, že se dotyčný dopustí pedofilních deliktů,“ potvrzuje naše přední sexuoložka Hana Fífková a dodává: „Pedofilně se mnohdy chová i člověk bez této orientace. Zneužívání dětí mohou páchat lidé trpící závažnou poruchou osobnosti, lidé, jimž komplikuje život výrazná závislost na drogách, alkoholu, mentální handicap. A naopak mnozí z těch, kteří mají tu smůlu a narodí se s pedofilní orientací, celý život žádný trestný čin nespáchají, žádné dítě nezneužijí. Většinou se nikdo nikdy nedozví, že trpí tímto typem odchylky, ale život pro ně není jednoduchý.“

Obecně platí, že sexuální preference se každému nejjednodušněji zobrazí ve vlastních erotických fantaziích. „Pedofilní orientaci může dospívající mladík poznat podle toho, že při

Mnohem náročnější je, jak s informací naložit. „Je důležité, aby se člověk dozvěděl, co tahle vrozená dispozice znamená, v ideálním případě by měl vyhledat odborníka – sexuologa, psychoterapeuta – a navázat s ním dlouhodobou spolupráci. Prostě udělat všechno pro to, aby tu orientaci v praxi nikdy nerealizoval. Najít odvahu zaklepat na dveře odborníka a vyjít s pravdou ven je velmi těžké, protože většina lidí s pedofilní orientací, pokud jsou po osobnostní stránce v pořádku, se za své preference stydí, i když za ně nemůžou,“ říká sexuoložka.

Někteří muži se k odborníkovi vypraví až ve chvíli, kdy jsou na konci svých sil. „Jeden muž, který trpěl sadisticky zaměřenou pedofilní odchylkou, mě například vyhledal, až když byl psychicky na dně. Nikdy nikomu nic neudělal, ale hrozně se trápil obsahem svých fantazií, zhoršovalo mu to sebevědomí. Léta žil s vědomím, že je špatný člověk, když si představuje, že zneužívá, trápí, nebo dokonce zabíjí malé holčičky,“ potvrzuje Hana Fífková.

Co dál?

V rámci terapie je třeba stále dokola probírat eventuální rizikové situace. (Řeč není o jednorázovém rozhovoru, ale o dlouhodobé, nejlépe celoživotní spolupráci s odborníkem.) Znamená to práci na stabilitě psychického stavu, aby klienti nenadužívali alkohol ani jiné drogy, aby žili v relativně spokojeném

masturbaci si nepředstavuje milování se stejně starou dívkou, ale má tam dětské objekty, je jedno, jestli chlapce nebo dívky. Podstatné je, že vypadají a chovají se jako děti, nemají žádné známky dospívání,“ vysvětluje doktorka Fífková.

Aha, se mnou není něco v pořádku, měl bych snít o tom, že se líbám se spolužačkou, ale já místo ní vidím sousedovic šestiletou Aničku – dospět k tomuhle poznání není tak složité.

vztahu, aby včas dokázali rozpoznat náročné situace a dokázali se v nich ovládnout,“ dodává odbornice a pokračuje: „Záleží na kvalitě spolupráce, osobnosti, inteligenci, motivaci člověka. U lidí, kde hrozí riziko, např. výrazná agresivita, horší spolupráce, osobnostní dispozice, lze snižovat hladinu testosteronu medikamentózně. Muži užívají antiandrogeny, které hladinu testosteronu snižují až téměř k nulovým hodnotám, takže výrazně klesá

sexuální puzení. Pro některé nositele deviantních dispozic to bývá velká úleva. Opravdu se jim nežije hezky, když jdou po ulici a napadají je věci, které je napadají.“

Doktorka Fífková oceňuje, že jsme stále ještě jednou z mála zemí, kde lze využít i chirurgický zákrok – kastraci, přestože býváme obviňováni z nehumánnosti. „Podle mě je to naopak humánní. Představte si člověka s nebezpečnou úchylkou, který má za sebou vraždu malého dítěte, je v léčebně na soudem nařízené ochranné léčbě, není schopen spolupráce a není žádná záruka, že bude po propuštění docházet na ambulantní léčbu. Žádný ošetřující lékař si nevezme na zodpovědnost ho propustit, bude se snažit o dlouhodobou detenci. Kastrace je zákrok, který recidivitu snižuje na pravděpodobnost 1%. Je to jediná cesta, jak těmto lidem umožnit život na svobodě. U nás ji ročně dobrovolně absolvuje několik lidí.

Co je ještě povoleno?

I když má pedofilně orientovaný jedinec na-prosto jasno v tom, že se nikdy nedopustí násilí na dítěti, v běžném kontaktu s dětmi svých přátel neustále řeší dilema, kam až zajít. Může pohlédit dítě po hlavě? Nebo jinde? (A kde? Zádíčka jsou ještě v pořádku?) Může si ho posadit na klín?

„V tomto pohledu bych doporučovala dívat se pohledem, jakým se díváme na chování lidí, kteří jsou orientováni na dospělé objekty, na muže nebo na ženy,“ doporučuje doktorka Fífková a vysvětluje: „Když se bude muži líbit nějaká žena, taky si ji neposadí na klín a nezačne ji hladit. Člověk s pedofilní orientací může využít svoji převahu, svoji moc nad dětským objektem – ale takové věci se prostě nedělají. Doporučovala bych nastavit jasné hranice a nehrát žádné hry na to, „co ještě můžu“.

Mám rád děti, takže jim líp rozumím

Pedofily to táhne do dětské společnosti. Mnozí z nich říkají, že díky tomu, že děti milují, jim mnohem víc rozumějí, dokážou se snáze vcítit do jejich myšlení a vžít se do jejich světa. „Rozhodně to není tak automatické. Já jsem orientovaná na muže a nemůžu říct, že bych jim kvůli tomu nějak speciálně rozuměla a uměla se vcítit do jejich světa. Někteří dospělí dětem lépe rozumějí než jiní, není to ovšem sexuální orientací, ale díky osobním vlastnostem,“ říká doktorka Fífková.

Nicméně mnozí by rádi pracovali v pedagogických profesích, jako trenéři nebo vedoucí dětských oddílů. Sexuoložka Hana Fífková upozorňuje spíš na úskalí, která na pedofilně orientované jedince v takových profesích číhají: „Jako učitel či trenér je takový člověk mnohem víc vystaven pokušení, výrazně se zvyšují nároky na jeho sebeovládání. Prožívá neustálý boj se sebou samým a se společenskými normami. Radím být ostražitý a velmi zvažovat, jestli se na tak tenký led vydat...“

MUDr. Hana Fífková,
Psychologie dnes, 2/2013

MAMINKA BYLA DROBNÁ ŽENA, ALE ZA VLÁDY VŠECH ŘÍŠÍ TO ZVLÁDLA.

Moje maminka byla útlá drobná paní, která milovala knížky a divadlo, a proto vystudovala divadelní konzervatoř, jenže do toho jaksi vstoupil můj tatínek a narodili jsme se my tři bratři a mamčin sen o prknech znamenajících svět se rozplynul. A pak poprvé čas oponou trhnul a za našimi hranicemi ječel jakýsi Hitler a do svého ječení si pořad častěji přibíral taková ta slova, že území Československa byla vždycky územím Velké Říše Německé. A můj tatínek byl Sokol a z nacismu měl kopřivku. Tatínek mé maminky, bývalý československý premiér Malypetr, zase proti nacismu veřejně vystupoval. Čestným kmotrem nás tři bratři byl Jan Masaryk. To nemohlo dobře dopadnout a taky nedopadlo. Nejdřív zavřeli mamčinu bratra – vysilačka a tak. Druhý na řadě byl tatínek – kdy Heydrich vyhlásil závazek, že ty sviňské Čechy zničí, Sokolové byli na řadě jako první. Tatínek se naštěstí z Osvětími vrátil a popravil strýce nacisti taky nějak nestihli. A po celou tu dobu držela rodinu pohromadě ta útlá drobná paní, moje maminka.

A čas znovu oponou trhnul, a protože dědečkova paměť se mnohým nelíbila, KSČ ho obvinila, že kolaboroval s nacisty, takže v čase, kdy tam byl K.H. Frank, tam zamkli i dědečka a patřičně s ním zacházeli, že na to brzy umřel. Byl osvobozen a KSČ se mu musela omluvit. Ale to už se blížil rok 1948, takže jako prvního z rodiny zavřeli tatínka na dva roky proto, že „se choval tak opatrně, že mu nebylo možno nic dokázat“, po něm mého staršího bratra a pak mě. Taky nám všechno vzali a vyhnali nás z Prahy. Ale díky naší mamince nás nikoho nikdy nenapadlo, že bychom neměli domov, kde by nebylo co do úst, kde by nebyl úsměv, pohlázení i rada, jakou si přečíst knížku. A na mamince ani náznak něčeho, co by mohlo znamenat, že se musí přemáhat...

Proč jsem předešlé řádky napsal? Snažte si vzpomenout, co jste za ty uplynulé roky zkonzumovali od médií, Ali Babou počínaje a kopanou konče. Co jiného vám uvázlo v paměti? Před několika lety si jeden londýnský chlapec ušetřil na inzerát tohoto znění: „Prosím, abyste věděli, že moje maminka je pro mě nejmilovanější tvor na světě. A vadí, mi, že to vím a říkám jí to jen já, a chci, aby to vědělo co nejvíc lidí. Jimmy.“

Už není důležité, že se lidé k Jimmyho mamince dostali a málem všechno zkazili. Důležité je – a proto dnes tohle píšu – že tahle OBYČEJNOST, jen to, že kluk má rád maminku, je najednou v očích tisíců NĚCO. A že pro život naší země jsou tyhle obyčejnosti a za nimi skryté maminky a babičky mnohonásobně důležitější než všichni ti Ali Babové. To ony drží tuhle zemi, ne ti, co jsou tolik vidět, ač o to nikdo nestojí.

Jiří Stránský,
MF Dnes 14.6.2012

KOMUNISTICKÝ REŽIM ROZBÍJEL MANŽELSTVÍ

z paměti generála Tomáše Sedláčka
1918-2012

Dne 20. ledna 1958 jsem v lágru dostal telegram, že týden předtím zemřel můj tatínek. Schválně mi ho dali dodatečně, abych je snad neotravoval, že chci pustit na pohřeb. Byla to pro mne rána, protože jsem doufal, že se tatínek mého návratu nakonec dočká.

A to jsem ani netušil, že mě čeká další rána. Koncem roku 1958 mi Vanda na jedné návštěvě oznámila, že se hodlá rozvést. To bylo opravdu jako blesk z čistého nebe. Mezi mukly se o rodinných záležitostech moc nemluví. Každý doufá, že právě jeho žena bude jiná, že to vydrží.

Někdo si rozvod odbyl hned v prvních letech jako Míša Kuthan nebo Ludvík Pivečka. U mě to trvalo osm let a já už jsem tak nějak věřil, že náš vztah bude jiný. Bohužel, nevydrželo to. Nehodlám ji nějak odsuzovat nebo kritizovat, neměla jednoduchý život a byla na všechno sama. Děti jsme neměli, pokušení bylo mnoho a už to prostě nevydržela. Každý mohl si konec svého manželství musí prožít sám, musí se s tím vyrovnat, ale je to velmi, velmi těžké. V kriminále se každý k něčemu upne. Někdo k náboženství, víře, ale myslím, že většina k manželce nebo milence, kterou venku zanechali. Veškerá má touha, víra, plánování, přemítání a uvažování o budoucnosti se točily kolem mé ženy. Představoval jsem si, co budeme dělat, jak budeme žít. To vše se najednou zhroutilo. Měli jsme tenkrát na Bytízu možnost neomezeného dopisování, tak jsem psal každý den jeden dopis, ve kterém jsem se ji snažil přesvědčit, aby ještě počkala. Marně.

Některé věci, které jsem v těch dopisech psal, se splnily. Například, že okruh našich společných známých ji ne snad vyvrhne, ale přestane se s ní stýkat, což se stalo. Také jsem ji předpověděl, že nebude příliš šťastná, což se nejspíš také vyplnilo. Po rozvodu se mnou se vdala ještě dvakrát, a myslím, že to k ničemu nevedlo. Ale byli jsme jenom jedním z tisíců rozvrácených manželství, které komunistický režim rozbil. To je věc, kterou není možné odpustit.

Musel jsem se s tím vyrovnat. Vždycky, když jsem měl na šachtě pauzu, seděl jsem v mašině, hlavu mezi kolena, a všechno jsem to v duchu probíral. Rozvodový soud samozřejmě probíhal bez mé přítomnosti. Já bych tam byl úplně zbytečný, protože šlo stejně o jasný případ. Nemohl jsem plnit manželské povinnosti, tak jak je to v zákoně. Ještě dnes, pětáctyřicet let po rozvodu, z něj mám pořád velmi nepříjemný pocit.

z knihy „Vydržet“
– paměti gen. Tomáše Sedláčka

RODINA

LIDOVÁ PRAVIDLA PRO ODDLUŽENÍ aneb – jak nesednout podvodníkům na lep...

Dluhy se v naší společnosti skloňují ve všech pádech. Nebudu Vás zahrnovat suchými statistikami, ale vzhledem k své praxi v poradně si dovoluji uvést, že příčiny toho, proč spadnou lidé do dluhů, jsou někdy opravdu kuriózní. Od vlastní nepřiměřené spotřeby, přes náročnou milenkou, až po snahu pomoci druhým... Lidé se často ve snaze někoho vylovit z močálu dluhů - utopí sami.

Pomoc dlužníkům by měla být smysluplná a ve správný čas. Například tehdy, když dlužník požádá krajský soud o oddlužení a jeho příjem na konkrétní výši dluhů nestačí. Příbuzní mohou velmi dobře zafungovat a formou důchodové renty či darovací smlouvy nešťastníkovi pomoci zvýšit jeho měsíční příjem. Vše je dobré si rozmyslet, prodiskutovat a také se poradit. Strkat peníze někomu přes dveře ve chvíli, kdy u něho úřaduje exekutor, je značně riskantní a troufám si říci, že pro kapsu poctivého člověka, i naprosto zbytečné.

Jestliže se dlužníkovi dluhy a jejich splácení vymkne z ruky, měl by uvažovat o tzv. konsolidaci, ne o dalších půjčkách a vytloukání klínu klínem. Jednoduše řečeno, *konsolidace* je akt, kdy všechny dluhy se dají pod jednu střechu a výše splátek se poněkud sníží, ale samozřejmě také o několik let prodlouží. Poctivý dlužník však režim splátek udýchá a dluh pomalu zaplatí, aniž přijde o dům, věci atd.

Pokud již dlužník nestačí na pravidla konsolidace, kterou řeší banka, může podat návrh na tzv. *osobní bankrot nebo-li oddlužení* a to ke krajskému soudu. Obvykle hledá pomoc. Ovšem pozor, klikne-li do internetového prohlížeče, tak kromě reklamy na spodní prádlo na něho vykoukne množství společností, které se tváří seriózně a nabízejí svoji pomoc s dluhy. Termíny „správcovství dluhů“ či „oddlužení“ nešťastný člověk obvykle zaměňuje a slyší jenom ono „Převzeme vaši starost s dluhy, budeme jednat za vás. Budete bez starostí!“

Ovšem má to háček – správčovství není oddlužení a poskytuje se za „menší či ještě větší“ poplatek. Někdo se tedy zaváže, že dlužníkovi věřitele obslouží a dlužník s tím nebude mít již starosti. Dlužník prostě bude posílat peníze jenom svému správci a sám si dá nohu na trnož. Do poradny nám však chodí dlužníci, kteří dopadli tak, že správce si vyúčtoval především svoji sjednanou odměnu a na ostatní věřitele se už správný díl jaksi nedostal. Tito se potom bouří a to celkem oprávněně. Nakonec dlužník zjistí, po všech možných do-

hadech, kdo za co odpovídá, že má dalšího věřitele. Tím je právě onen hodný správce, který mu původně nabízel pomoc. Pokud chce dlužník řešit problém s dluhy s pomocí správce dluhů a mít při tom nohy na trnoži – musí mít poměrně dost peněz, aby uspokojil sjednanou a podepsanou odměnu správce a ještě splátky všem svým věřitelům. A na to bývá dobré vzít si kalkulačku a použít selský rozum.

Dalším podnikatelským počinem dneška v těchto vodách bývá kromě „pomoci s dluhy správčovstvím“ i tzv. „oddlužení“. Existují rovněž oddlužovací společnosti se svojí nabídkou služeb, které vám udělají návrh na oddlužení za deset až čtyřicet tisíc a zbaví vás starostí s dluhy. Ovšem často jenom na krátký časový úsek. Do poradny nám přicházejí lidé, kteří se na takové oddlužovací firmy obrátili a skutečně jim někde vypracovali oddlužovací návrh, jež byl zaslán k soudu. Ovšem oddlužení u soudu neprošlo. Ptáme se, proč neprošlo?, když dlužník odborníkům zaplatil tak slušnou částku za to, že mu zaručeně pomohou s oddlužením?

Inu proto, že jednak o věci rozhoduje soud, a ten má své požadavky, jež musí dlužník splnit. To je jedna věc. A potom ta druhá, že totiž některé „oddlužovací společnosti“ nejsou seriózní. Ony pouze vyplní formulář pro oddlužení fyzických osob, ale nerozebírají situaci člověka v širším kontextu a především to, jestli dotyčný má vůbec šanci na oddlužení dosáhnout?! Nepřemýšlejí o jeho reálném příjmu, složení rodiny, alimentačních povin-

nostech, majetku, s kterým disponuje...

Dovoluji si říci, že formulář na oddlužení dokáže vyplnit kdekdo, pokud se kolonkami chvíli bude zaobírat. Obávám se však, že to není pomoc s oddlužením. Ta totiž spočívá v celkovém posouzení individuální situace člověka a jeho rodiny, celého širšího příbuzenského systému a podmínek eventuální pomoci. Vždy jistě záleží na rozhodnutí soudu, jak rozhodne a jestli bude chtít ještě dal-

ší doplňující informace, což je dobře, neboť člověk, jež se uchází o oddlužení, by měl mít především poctivý záměr a úmysly.

Pokud se ptám, zda pracovníci oddlužovací společnosti také kladou dlužníkovi nepřijemné otázky na tělo za účelem co nejpodrobnějšího zjištění celé situace člověka, odpovědí mi bývá, že ne. „Šlo tam pouze o vyplnění údajů do formuláře a nějaké ty doklady.“

Všem poctivým subjektům, kteří nabízejí oddlužení, se omlouvám a přeji dlužníkům, aby se jich ti poctiví ujali...

Když laskavý čtenář dovolí, nabídnu několik zásad, které se osvědčují ve chvíli, kdy má člověk záměr podat návrh na své oddlužení

1. Sundám si nohy z trnože a začnu pracovat a uvažovat sám (vlastní ruka bývá nejbližší a je to nejlevnější)

2. Přemýšlím, v jaké fázi jsou mé dluhy?! Zatím těžce platím a bojím se, že v nejbližší době nebudu schopen splátky ustát nebo mě už navštívil exekutorský pracovník? Je-li již evidentní, že nebudu mít na zaplacení splátek, ač jsem dosud stíhal platit (vše cenné jsem již prodal, rodiče mě přestali podporovat, protože je to holt nebaví...), pak mi hrozí úpadek. Pokud dlužím alespoň dvěma věřitelům více než 30 dní, jsem již v úpadku. V obou případech je možné uvažovat o oddlužení.

3. Zjistím si, komu a kolik dlužím (jsem-li právně způsobilý, nemusím to řešit se svým opatrovníkem). *Mám-li dluhy z podnikání – oddlužení pro mě nepřipadá v úvahu* (pokud se nejedná o nějaké zanedbatelné částky).

Dám si do pořádku všechny své uzavřené věřitelské závazky – ve smyslu vyrovnám je na stůl. Smlouvy o úvěru a půjčkách, soudní rozhodnutí, exekuční příkazy... pečlivě roztřídím, abych se v dlužích vyznal a abych věděl, v jakém jsou stádiu.

Pokud výši svých dluhů neznám, napíši svým věřitelům doporučené dopisy, aby mi výši celkového dluhu sdělili. Když neodpoví, tak neodpoví. Kopie dopisů, které jsem jim psal, si uschovám. Do návrhu pak napíši částku dluhu podle svého mínění a svědomí.

4. Sečtu si své měsíční příjmy a zhodnotím, jakou mám skladbu rodiny? Nesmím zapomenout na své vyživovací povinnosti, ty musím plnit v plné výši a s železnou pravidelností. Mám-li manželku, nutně by měla jít do oddlužení se mnou, ač třeba velké dluhy nemá a je na rodičovské dovolené. Zbavíme se však dluhů jako pár a ještě můžeme ušetřit za náklady na insolvenčního správce. Náklady na manželský pár se započítávají pouze jedenkrát (každý z partnerů jednu polovinu).

5. Zamyslím se nad principem zákona – musím jako dlužník zaplatit během 5 let minimálně 30 % svých dluhů. Dále pak náklady

na insolvenčního správce – počítám orientačně 65 tisíc za 5 let (správce řeší rozposílání dluhů věřitelům a administrativní agendu). Provedu si kontrolní propočtení na insolvenční kalkulačce, kterou naleznou na <http://www.insolvenčni-zakon.cz/kalkulator-splátek>

Například:

Josef má dluhy celkem za 300 tisíc. Je chudý jako kostelní myš, nemovitost nevlastní. Ale chce se pokusit o oddlužení. 30 % jeho dluhů činí 90 tisíc. K tomu si připočte náklady na insolvenčního správce (65 tisíc). Zjistí, že za 5 let musí zaplatit nejméně 155 tisíc, aby takto ustál režim pravidelných splátek. Ovšem Josef pracuje a vydělává 15 tisíc měsíčně. Má manželku, dvě děti. Podle orientačního propočtu by měl být schopen se svým platem (15 000,- Kč měsíčně) během 5 let zaplatit věřitelům a správci asi 175 tisíc. Přibližně 3 tisíce by šly na dluhy a 12 tisíc by zůstalo Josefovi na živobytí rodiny! To by mu ale dostačovalo při skromném životu na podmínky oddlužení pravidelnými splátkami. Náš pan Josef má tedy naději!

Stejný propočtení si musí udělat každý, kdo o insolvenční uvažuje.

6. Porozhlédnu se po svém majetku, vlastním-li nemovitost (dům, část domu, pole, louky a lesy) musím počítat s tím, že může být v rámci insolvenční prodána.

Na nemovitost budu potřebovat znalecký posudek ne starší 3 měsíců. Jestliže mám na domě zástavu tzv. zajištěného věřitele, budu s ním muset jednat, zda si např. troufnu režim splátek s pomocí někoho z příbuzných udržet a nemuselo by tak dojít k prodeji. Pokud se mi podaří přesvědčit zajištěného věřitele, že splátky na dům zvládnou s rodinou platit v plné výši, mám šanci nepřijít o střechu nad hlavou. V celém řízení záleží však na věřitelské schůzi a soudu, jak nakonec rozhodne. Ten kdo uvažuje o insolvenční, musí s eventualitou prodeje nemovitosti vždy počítat.

Vlastním-li akcie, cenné papíry - a zatím jsem je snad nezpeněžil - vše musím do návrhu uvést. Také stavební spoření, penzijní připojištění, různá pojištění se spořením (prostředky na něm jsou majetek).

7. Dále se musím zamyslet nad svým pracovním poměrem. Je stabilní? Jsem například několik let na jednom pracovním místě. *Jestli nemám práci – nemá smysl o oddlužení uvažovat.* Potřebuji stabilní příjem, byť by to byl i starobní (nebo invalidní) důchod. Právě zde mi může s příjmem někdo z hodných příbuzných pomoci - třeba pravidelnou oficiální důchodovou rentou.

Budu potřebovat přesnou výši příjmu svého i své manželky, která do oddlužení půjde se mnou.

Pokud jsem byl trestán pro majetkovou trestnou činnost, jsem povinen to oddlužovacího návrhu uvést a soudce bude bedlivě posuzovat okolnosti mého případu. Může se mi stát, že to bude i důvod k odmítnutí povolení oddlužení.

Budu si muset sehnat potvrzené příjmy za poslední 3 roky zpětně (plat, evidence na úřadě práce, důchod, nemocenská).

Soudce bude posuzovat velmi bedlivě, jak se snažím pracovat a od dluhů si pomoci. Po podání návrhu nesmím žádného ze svých věřitelů zvýhodňovat a také si nesmím brát žádné další (nové) závazky. Pod drobnohledem budu 5 let.

Vyplněný oddlužovací návrh musí mít úředně ověřeny podpisy. Zaslán musí být ke krajskému soudu doporučeně se všemi potřebnými přílohami, které jsou vyžadovány (výpis z trestního rejstříku, podrobný seznam majetku, příjmy za poslední 3 roky, seznam svých závazků, kopie pracovní smlouvy atd.).

Je toho celkem dost, ale ten úspěch - když tohle zvládnete, možná s něčí pomocí, ale především sami - vám dodá sebevědomí. A také šanci zbavit se tlaku vymahačských firem a exekutorských pracovníků. Po zveřejnění návrhu v insolvenčním rejstříku, není již možné provádět exekuce. Po pěti letech máte šanci začít normálně žít, klidně spát a přestat užívat antidepresiva.

Kdo může obyčejnému člověku s oddlužením pomoci? Jistěže slušný právník, který je profesionálem. Pomohou i občanské poradny (www.obcanskeporadny.cz), které pracují pro klienty bezplatně. Ovšem zde největší díl práce a odpovědnosti zůstává na dlužníkovi. Ostatně: ke své odpovědnosti by se měl dlužník přihlásit a naučit se s ní pracovat.

Jana Flídrová,

Občanská poradna Oblastní charity Polička

CO BYCHOM BEZ NICH BYLI

Padl za svobodu. Bojoval za nás. Padl za vlast, za Francii. Tak volají ve výroční dny konce války ve francouzských městech, městech a vesnicích chlapani a děvčata při čtení jmen na pomnicích padlých. Starosta, prefekt spolu s vojáky stojí v pozoru. Náměstí jsou plná. Mladí, staří přemýšlejší, mlčí. Vědí, o co jde. Podobně je tomu v ostatních evropských zemích. V Anglii se vzpomínek účastní královna. Není v tom nic formálního. Jsou to vážné chvíle.

Můj mladý přítel, tehdy redaktor BBC, vyprávěl, jak se před lety setkal v jedné londýnské společnosti s mužem, který, když se dozvěděl, že Štěpán je Čech, vstal a přede všemi lidmi řekl: „Setkal jsem se za války s vašimi letci, bojovali jsme spolu proti Hitlerovi, byli to skvělí kluci. Nevím, kde teď jsou, tak vám, jako Čechovi, za ně děkuju.“ Bylo to několik desítek let po válce. Většinu těch skvělých kluků dali komunisté zavřít po roce 1948 do vězení. Jejich hrdinství v západní armádě se jim nehodilo.

Můj starý přítel, hubený šlachovitý voják, Čech a Američan, létá každý rok na nějakou dobu domů, do Čech. Bohatý není, létá v levné třídě. Ale skoro pokaždé k němu přijde stevardka a ptá se: „Nejste veterán?“ Je to skoro zbytečná otázka. Nikdo, koho znám, nevypadá víc na starého vojáka. Po odpovědi je převeden do lepší části letadla. Je to takový zvyk. Ta dívka neví nic o válce, je mladá. Ale ví něco o své zemi, o lidech, o svobodě, která není zadarmo.

Zítřka 8. května, to bude pětadesát let, co skončila druhá světová válka. Za několik měsíců končí toto století. Jedno z nejkrvavějších v tomto tisíciletí. V obou evropských válkách padly miliony lidí. Mnozí šli do války z přinucení, zoufalí, proti své vůli. Mnozí propadli fanatickým vůdcům. Ale byli i takoví, kteří za svobodu své země bojovali dobrovolně. Například naši legionáři v první i druhé světové válce. A nejen ve válce.

V partyzánských jednotkách, v pražském povstání, i nepřímo ve třetím odboji, proti komunismu.

Co bychom bez nich byli? Nebýt jich, nebýt Milady Horákové, Heliadora Píky, stovek popravených, nebýt legionářů u Zborova, účastníků sibiřské „Anabáze“ první světové války, našich vojáků v Anglii, u Tobruku i na východní frontě ve druhé světové válce, nebýt všech těch padlých, museli bychom se za naše moderní dějiny asi jenom stydět. A proto: čest jejich památce.

Ivan Medek

– Jak to vidím, 2000

Čas od času se u nás mluví o etice podnikání. Ihned k tomu ale někteří dodají „o takzvané etice v podnikání“. Ještě choulostivější slovo je morálka v podnikání – eventuálně morálka vůbec. V tom případě se takřka ihned ozve ze známých stran křik o moralizování, a to buď planém, směšném, nebo, a to především, zbytečném, dokonce snad i škodlivém. Morálka trhu prý vzniká v něm samotném. Jako podmínku fungování trhu je možné toto slovo škrtnout. Jeho kritikové pak někdy i říkají, že nelze ani přesně stanovit, co slovo morálka znamená, podobně jako někteří z nich klidně a nedávno veřejně říkají, že také slovo pravda je pro ně těžko uchopitelné a nedefinovatelné.

V zemích s dlouhou tradicí svobody a demokracie se o těchto otázkách mnoho nemluví, jsou samozřejmé.

Mám konkrétní příklad. Před časem vyprávěl o svém životě muž, který jako mladý člověk, stavař, prchl těsně před válkou před nacisty do Anglie. Začal jako stavební dělník a jen pomalu a na základě toho, co uměl, postupoval. Získával si důvěru a postupně se stal sám podnikatelem, jedním z nejvýznamnějších stavebníků v Anglii. Po čase se přijel podívat do Brna, kde se narodil. Na otázky rozhlasového redaktora, jak se mu podařilo v cizí zemi udělat takovou kariéru, říkal, že to je v podstatě jednoduché. Musíte pracovat poctivě a musíte vědět, že máte odpovědnost za všechny své spolupracovníky a přirozeně i klienty. Kdyby se zjistilo, že své dělníky špatně platíte, že pozdě splácíte faktury, že mnoho utrácíte a málo investujete, že žijete nad poměry a dáváte příliš najevo své bohatství, že věnujete neúměrně málo peněz na charitativní účely, že zkrátka zisk je pro vás hlavním smyslem, pro který nevidíte svět kolem sebe, nevnímáte chudobu a nevíte, co to je solidarita, pak – věřte nebo nevěřte – vás pozvolna přestanou důležití lidé zvat na společenská setkání, přestanou vás vnímat jako spolehlivého a důstojného (divné, u nás skoro neznámé slovo) partnera, a vy, přestože máte stále ještě rostoucí zisky, začnete pomalu ale jistě padat a budete považován nikoliv jen za neúspěšného, ale za špatného podnikatele. Cesta zpátky je těžká, skoro vyloučená. Proč si asi myslíte, že jsem tyto hloupé věci nikdy nedělal? Protože jsem už z rodiny věděl, že člověk má povinnost rozeznávat dobré od špatného a řídit se podle toho. Snad i proto jsem nedávno dostal od královny Alžběty titul rytíře.

Tolik z vyprávění starého muže, který se přijel po letech podívat domů. Co si myslel o našem podnikání, nevím.

Ivan Medek: „Jak to vidím“ – z rozhlasových komentářů 2000-2002

Nikdy jsem nevěděl a nezajímalo mne, kdo je jaký: normální, či gay. To se nemá sledovat. Je to jakási nehoda, jež se řeší tím, že se najdou dva tací lidé a žijí spolu. Proto mi vadilo, když se před jakousi dobou začalo o tom mluvit. Zvláště když o tom mluvili oni, jako by se museli vysvětlovat a ospravedlňovat. Zajímavé, že u žen mi to nepřipadalo nenormální: žena se přece líbí i muži, tak proč by ne ženě.

Problém se zase rozproudil, když se začalo mluvit o právním výrazu jejich vztahu. To se ovšem má řešit smlouvou. To se nemá nazývat manželstvím. Je to jako manželství, vztah třeba doživotní, má mít respekt, ale není to na varhany: to by byla parodie. Patří k tomu radost nebo smutek a všechny ohledy.

Ale adopce dětí, to ne! Děti jsou přímým plodem pohlavního života. Když toto někomu chybí, má to vzít na vědomí: jako když slepí nevidí. U bezdětných manželů je adopce krok dobrý. Když si osvojí dítě, dávají mu normální rodinu. To dítě roste mezi mužem a ženou, má otce i matku a s nimi celé příbuzenstvo. Děcko adoptované dvojicí stejného rodu nepozná normální vztah mezi mužem a ženou. Nemodeluje se v něm chování, jaké se od něho bude očekávat. Rovnou se mrzačí. Žije v otázce, která se stupňuje.

K tomuto psaní mne vyprovokovala zpráva, že prý ve Francii chtějí takovým párům adopce povolit. Zpráva však neznámá jen to, o čem je. Znamená to, že se ztrácí smysl pro to, co je slušné a normální, neboť je to přirozené. A jak to bude upraveno dál: budou mužské páry adoptovat jenom chlapce? Jak to děcko bude své patatinky oslovovat: Oldo a Rudo? A uvažte dál: v normální rodině dospívá děcko k poznání vztahu mezi rodiči, jeho vzniku i účelu. Když tedy se jednou domákné té úchylinky, jak se k tomu postaví? Jak se bude dívat na ženy? A pozná potom i normální mužské přátelství?

Vlastně vůbec: jakou povahu má u homosexuálního páru potřeba mít dítě? U žen to chápu. Ony by si ale, nevím, mohly děcko porodit i tak. Ale muž ... nemá právo! Jenom aby byl vybaven děckem jako jiní lidé? Myslím, že tento krok je dalším stupněm ve vývoji lidstva v jakousi tlupu, kde se už ztrácí informace o tom, kdo ke komu patří, kdo jsou manželé a rodiče, ztrácí se kontinuita rodů, jméno nenese informaci o původu. Takový hmyz.

Touha po děcku se však dá splnit i jinak než adopcí. Člověk si může všimnout dítě-

te, ve kterém poznává nějaké schopnosti a jež chce podporovat. Já sám jsem v jedné ženě, která žila sama, dostal jakoby druhou matku, vedle své, jež to přijala ráda. Naši měli v mých třech sourozencích dost materiálu ke starostem i radostem. Vliv mé „paní učitelky“ na můj život se nesrážel s vlivem mých rodičů: byl tu navíc. Ba cítil jsem, jak v době, kdy jsem se uvolňoval od rodičů, držela mne myšlenka na „paní učitelku“, hlavně politiky. A když jsem se oženil, přivedl jsem svou ženu a ona postupně naše děti na dvorek, kde žila „paní učitelka“. Byli jsme její rodina, „měla, co chtěla“: i ty starosti. Moje manželka v ní získala vlastně druhou matku, když první v dětství ztratila. Myslím, že toto patří hojivě dodat k tomu božavému tématu.

Ludvík Vaculík, LN 16.4.2013

K přípravě na bohoslužby o nedělích a svátcích

sobota 11.5. 19 h. Lukavice

neděle 12.5. Slavnost Nanebevstoupení Páně

na Kopečku pouť se sv. Janem Nepom.

7.15 h. Letohrad	Sk 1,1-11 Ž 47
9.00 h. Kopeček	Ef 1,17-230
10.15 h. Kopeček	Lk 24,46-53

sobota 22.5. 19 h. Mistrovice
20.30 Letohrad - Svatodušní vigilie

neděle 23.5. SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SV. sbírka na potřeby diecéze

7.15 h. Letohrad	Sk 2,1-11 Ž 104
8.45 h. Lukavice	Ř 8.8-17
10.15 h. Orlice	J 14-26

sobota 29.5. 17 h. Červená – poutní slavnost
19 h. Lukavice

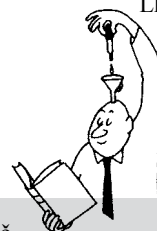
neděle 30.5. SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

7.15 h. Letohrad	Př 8,22-31 Ž 8
8.45 h. Mistrovice	Řím 5,1-5
10.15 h. Orlice	J 16,12-15

sobota 5.6. 19 h. Mistrovice

neděle 6.6. SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

7.15 h. Letohrad	Gn 14,18-20
8.45 h. Lukavice	Ž 110
10.15 h. Orlice	1 Kor 11,23-26 Lk 9,11b-17

Okénko do farnosti - Vydavatel Farnost sv. Václava v Letohradě

Adresa redakce: Václavské náměstí 57, 561 51 Letohrad • Redakce: Iva Marková, Miloslava Šejvlová, Václav Vacek, jazyková úprava Jana Kalousková, e-mail: ivamarkova@tiscali.cz • digitální podobu naleznete na www.letohrad.farnost.cz
Registřikové č. MK ČR E 12797 • Sazba: JPG, Tisk: Grantis s.r.o. tel. 465 525 741